

TÉZISEK

1. TÉZIS

Az idő akkor tud alkotótársrá válni, ha a ráakódások, a felszíni rétegek lebontásával az épület lényegét legtisztább formájában kifejező magot megmutathatja. Ha van. Ha nincs, akkor csak a rombolótárs szerepe marad neki. Az építészet esetében az elmúlás szépsége a mag megtalálásában rejlik. A díszek levetésében és a lényeg megragadásában.

2. TÉZIS

Hozzánk hasonlóan az épületek is rétegesen öltözködnek. A külső réteg szól a jelennek. A részleteket az építész a kor ceruzájával rajzolja. A korok pedig változnak, akár az évszakok. Ahogy minden évszak máshogy színezi ki a tájat, úgy minden kor átöltözteti épületeit. Ebben a folyamatos átalakulásban az építészeti gondolat egyre inkább kiszabadul a korok hálójából. Mind határozottabban elkülönül az állandó a változótól, a lényeg a ráakódásoktól.

3. TÉZIS

Az építés viszonylag lassú és sok figyelmet igénylő folyamat, hatalmas elemhalmaz szisztematikus összeállítása egy addig nem létező bonyolult rendszerré.

A rombolás ezzel ellentétben rendkívül gyors és rendezetlen esemény, mely során a rendszer egyik pillanatról a másikra megszűnik, darabokra hull.

Az idő ilyen értelemben nem rombol. A természetes átalakulási folyamat inkább afféle negatív építés, mely magánál az építésnél is nagyságrendekkel több időt igényel és saját szempontjai szerint tökéletes munkát végez.

4. TÉZIS

Az ősi monolitikus építészet láthatóan jobban állja az idő próbáját, mint mai hierarchikus. Ennek a hihetetlen túlélési képességnek fizikai és fizikán túli oka egyaránt van. Egyrészt az anyagban rejlik – nem csak anyagi - fölösleg, másrészt az a spirituális erő, amely elsősorban a formálásban ölt testet.

5. TÉZIS

Egy épület sokféleképpen lehet szép. A szépség megítélése helyzetenként, koronként és kultúránként változik. A monolitikus építmények szépségét azonban minden esetben a belőlük sugárzó erő adja.

